# PEDRO CRUZ VILLALÓN
# FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2011. július 14. [1]

1. A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem az Európai Unió Vámkódexének [2] olyan rendelkezésére vonatkozó kérdéseket vet fel, amelyet a Bíróságnak már volt alkalma értelmezni [3], és amely meghatározza az áruknak az Unió vámterületére történő jogellenes bejuttatása alapján keletkező vámtartozás adósait. Az alapügy ugyanakkor új helyzetet teremt, és megoldása nem elhanyagolható következményekkel járhat. Különlegessége abban áll, hogy a szóban forgó jogellenes bejuttatásban való részvétel az internet közvetítésével valósult meg, és a vitatott jogellenesség a postai forgalom keretében történt. E két tényezőből következően az alapügy megoldása potenciálisan jelentős számú személyt érinthet az internet közvetítésével megvalósuló csomagküldő kereskedelem példátlan fejlődése [4] és az internet sokszorozó hatása [5] miatt.

## I – Jogi háttér

2. A Vámkódex 202. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A behozatalkor vámtartozás keletkezik:

a) a behozatalivám-köteles árunak a Közösség vámterületére történő jogellenes bejuttatásakor

[…]

1 – Eredeti nyelv: francia.

2 – A 2000. november 16-i 2700/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL L 311., 17. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 10. kötet, 239. o.) módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: Vámkódex).

3 – Lásd különösen a C-238/02. és C-246/02. sz., Viluckas és Jonusas egyesített ügyekben 2004. március 4-én hozott ítéletet (EBHT 2004., I-2141. o.), a C-414/02. sz. Spedition Ulustrans ügyben 2004. szeptember 23-án hozott ítéletet (EBHT 2004., I-8633. o.), valamint a C-195/03. sz., Papismedov és társai ügyben 2005. március 3-án hozott ítéletet (EBHT 2005., I-1667. o.).

4 – Ahogy például az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendelettervezetről (Modernizált Vámkódex) szóló véleményében (COM(2005) 608 végleges, HL 2006. C 309., 22. o.) kifejti, „a harmadik országokban az áruk interneten vagy csomagküldő kereskedelem útján történő vásárlásának mennyisége folyamatosan növekszik”.

5 – Ez az ügy tágabb értelemben hatással lehet az olyan kereskedelmi technikákra, mint a „drop shipment”, amely lehetővé teszi egy megszerzett termék szállító általi eladását, a szállítóra terhelve a szállítási műveletek lebonyolítását, valamint többek között a készletek kezelésével, logisztikával és az ügyfélszolgálattal kapcsolatos problémák alóli mentesülést.

E cikk alkalmazásában jogellenes bejuttatás a 38–41. cikk és a 177. cikk második francia bekezdése rendelkezéseinek megsértésével történő bejuttatás.

(2) A vámtartozás az áru jogellenes bejuttatásakor keletkezik.

(3) Adós:

– az a személy, aki az ilyen árut jogellenesen bejuttatta,

– bármely személy, aki részt vett az áru jogellenes bejuttatásában, és tudomása volt, vagy tudomása kellett legyen arról, hogy a bejuttatás jogellenes, és

– bármely személy, aki a szóban forgó árut megszerezte vagy birtokában tartotta, és az áru megszerzésekor vagy átvételekor tudomása volt, vagy tudomása kellett legyen arról, hogy azokat jogellenesen juttatták be.” [6]

6 – Az alapügy tényállásának megvalósulása idején, vagyis 2004 áprilisa és 2006 májusa között a Vámkódexet a 2913/92 rendelet módosításáról szóló, 2005. április 13-i 648/2005/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosította (HL L 117., 13. o.). E rendeletnek a Vámkódexben, különösen annak 40. cikkében végrehajtott módosításai azonban az alapügybeli jogvita megoldására nincsenek közvetlen hatással.

**II – Az alapeljárás**

3. Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból, illetve a Bíróság alapokmányának 23. cikkével összhangban benyújtott írásbeli észrevételekből kitűnik, hogy Jestel, az alapügy felperese, 2004 áprilisa és 2006 májusa között az eBay internetes árverező rendszeren keresztül, ahol a neve alatt két üzletet működtetett, számos Kínából származó árut árverezett el. [7]

4. Az alapügy felperese az áruk adásvételi szerződéseinek megkötésénél közvetítőként járt el, aki ellenszolgáltatást kért az eBay üzletein keresztül ily módon nyújtott – különösen nyelvi jellegű – szolgáltatásokért. A kínai szállító biztosította az áruk szállítását, állapította meg azok árát, és az ő feladata volt azoknak az Unióba történő elküldése is oly módon, hogy a németországi illetőségű vásárlóknak közvetlenül postai úton kézbesítették azokat.

7 – Pontosítani kell azt, hogy azon körülmény ellenére, hogy az alapügy felperese az internet közvetítésével végezte tevékenységét, a belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem, egyes jogi vonatkozásairól szóló, 2000. június 8-i 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („Elektronikus kereskedelemről szóló irányelv”) (HL L 178., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 25. kötet, 399. o.) nem alkalmazható. Ugyanis, bár az eBay-en való közvetítő tevékenység ezen irányelv hatálya alá tartozik, az említett irányelv 2. cikke h) pontjának ii. alpontja értelmében nem „elektronikus úton megkötött szerződés tárgyát képező áruk kiszállításáról” van szó, ahogy azt a Bíróság a C-108/09. sz. Ker-Optika-ügyben 2010. december 2-án hozott ítéletének (EBHT 2010., I-12213. o.) 29. és 30. pontjában megállapította.

5. Az így kézbesített árukat nem állították vám elé, és következésképpen nem vetettek ki rájuk behozatali vámot, a jelek szerint a kínai szállító által szolgáltatott, az elküldött csomagok tartalmára és értékére vonatkozó téves adatok miatt.

6. Mivel a Hauptzollamt Aachen (Németország) úgy vélte, hogy az alapügy felperese részt vett az áruknak a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdése szerinti, az Unió vámterületére történő jogellenes bejuttatásában, fizetési felszólítást bocsátott ki, amelyben az alapügy felperesét behozatali vám címén körülbelül 10 000 euró, valamint a behozatalt terhelő hozzáadottérték-adó címén 21 000 euró megfizetésére kötelezte.

7. Az alapügy felperese a fizetési felszólítás ellen panaszt nyújtott be, amelyben arra hivatkozott, hogy az adásvételi szerződések eBayen való megkötése, illetve a vevők nevének és címének a kínai szállító számára való továbbítása a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdése értelmében nem minősülhet az áruk jogellenes bejuttatásában való részvételnek, mivel azok az áruk szállítását jóval megelőző és kizárólag a szóban forgó ügylethez kapcsolódó műveletek.

8. Mivel az alapügy felperesének panaszát elutasították, akárcsak az annak elutasítása ellen a Finanzgerichthez (Németország) benyújtott keresetet, a felperes felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Bundesfinanzhofhoz.

## III – Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

9. Azt a kérdést vizsgálva, hogy az alapügy felperesének az áruk adásvételi szerződésének az eBay-en lévő online üzletek közvetítésével való megkötésében történő részvétele elegendő lehet-e ahhoz, hogy az alapügy felperese a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdése értelmében adósnak minősüljön, a Bundesfinanzhof úgy határozott, hogy előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdése értelmében vett adóssá válik-e valamely árunak az Európai Unió vámterületére történő jogellenes bejuttatásában való »részvétel« miatt az a személy, aki a bejuttatásban való közvetlen közreműködés nélkül közvetítőként jár el az érintett árukra vonatkozó adásvételi szerződés megkötésében, és ennek során

felmerül számára, hogy az eladó az árukat vagy azok egy részét esetlegesen a behozatali vám megkerülésével szállítja?

2) Adott esetben elegendő-e az is, ha ezt elképzelhetőnek tartja, vagy csak akkor válik adóssá, ha biztosan számol e cselekmény bekövetkezésével?"

10. A kérdést előterjesztő bíróság kiemeli, hogy véglegesen még nem döntött abban a kérdésben, hogy az alapügy felperese feltételezte-e, hogy a behozatal a vámalakiságok tiszteletben tartásával történik, ebben a tekintetben kétségei merültek-e fel, vagy pedig kezdettől fogva tudatában volt annak, hogy az említett alakiságok figyelmen kívül hagyásával jár el.

11. A cseh kormány, valamint az Európai Bizottság írásban tett észrevételeket.

12. Mivel a Bíróság eljárási szabályzata 104. cikkének 4. §-ában előírt határidőben az írásbeli észrevételt előterjesztők egyike sem kérte, a Bíróság úgy döntött, nem tart tárgyalást.

## IV – Elemzés

A – *Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések*

13. A kérdést előterjesztő bíróság e két kérdéssel lényegében arra keresi a választ, hogy az alapeljárásban feltárt tények a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdése második francia bekezdésének hatálya alá tartoznak-e.

14. Fontos hangsúlyozni, hogy a kérdést előterjesztő bíróság elfogadottnak tekinti, hogy a Vámkódex 202. cikkének (1) bekezdése értelmében a vitatott árukat jogellenesen juttatták be az Unió vámterületére. Azt szeretné tudni, hogy azon körülmények, amelyek között az alapügy felperese a vitatott jogellenes bejuttatáshoz vezető műveletekben közreműködött, lehetővé teszi-e, hogy az alapügy felperesét a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdése értelmében az említett bejuttatás alapján keletkező vámtartozás adósának tekintsék.

15. A kérdést előterjesztő bíróság kifejezetten rámutat arra, kétségesnek tartja, hogy az a személy, aki valamely áru jogellenes bejuttatásában való közvetlen közreműködés nélkül az említett árura vonatkozó adásvételi szerződés megkötésében közvetítőként jár el, úgy

tekinthető, mint aki a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdése értelmében részt vett ebben a bejuttatásban.

16. Arra keresi továbbá a választ, hogy egy, a Jestel helyzetében lévő személy minősülhet-e a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdése értelmében adósnak, mivel ez a személy „előre láthatta" („in Betracht ziehen"), hogy az árukat vagy azok egy részét a behozatali vám megkerülésével szállíthatták. A kérdést előterjesztő bíróság második kérdésével pontosabban arra kérdez rá, hogy elegendő-e az, hogy az említett személy ezt az eshetőséget „elképzelhetőnek" („für denkbar halten") tartsa, vagy pedig ezzel ellentétben biztosan „számolnia" („fest rechnen") kell azzal, hogy ez az eshetőség bekövetkezzen.

B – *A Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének felépítése: a második francia bekezdés*

17. A Vámkódex 202. cikkének (3) bekezdése meghatározza azt a három személyi kört, akiket az Unió területére történő jogellenes bejuttatás alapján keletkező vámtartozás adósának lehet nyilvánítani. Először a jogellenes bejuttatás elkövetői; másodszor bármely személy, aki részt vett az áru jogellenes bejuttatásában, és tudomása volt, vagy tudomása kellett legyen arról, hogy a bejuttatás jogellenes volt; harmadszor pedig bármely személy, aki a jogellenesen bejuttatott árut megszerezte vagy birtokában tartotta, és tudomása volt, vagy tudomása kellett legyen arról, hogy a bejuttatás jogellenes volt.

18. Amint azt a Bíróság kimondta, magából a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdése második francia bekezdésének szövegéből az következik, hogy az uniós jogalkotó teljes körűen rögzíteni kívánta a vámtartozásért felelős személyek meghatározásának feltételeit [8], és tágan kívánta meghatározni azoknak a személyeknek a körét, akik a vámtartozás adósának tekinthetők [9] az áruknak az Unió vámterületre történő jogellenes bejuttatása esetén.

19. Nem vitatott, hogy az alapügy felperese nem az a személy, aki ténylegesen bejuttatta [10] a vitatott árukat az Unió vámterületére, és hogy ennélfogva őt nem lehet a vámtartozás adósának tekinteni a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdése alapján [11].

8 – A fent hivatkozott Spedition Ulustrans ügyben hozott ítélet 39. pontja, valamint a Papismedov és társai ügyben hozott ítélet 38. pontja. Lásd továbbá a C-140/04. sz., United Antwerp Maritime Agencies és Seaport Terminals ügyben 2005. szeptember 15-én hozott ítélet (EBHT 2005., I-8245. o.) 30. pontját.

9 – A fent hivatkozott Papismedov és társai ügyben hozott ítélet 38. pontja.

10 – Ez történik például azon kamionsofőr esetében, aki elmulasztotta az általa szállított áruk vám elé állítását az Unió területén útjába kerülő első vámhivatalnál, ahogyan az a fent hivatkozott Viluckas és Jonusas ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben történt.

11 – A fent hivatkozott Viluckas és Jonusas ügyben hozott ítélet 29. pontja, valamint a Spedition Ulustrans ügyben hozott ítélet.

20. Az sem vitatott, hogy ő nem szerezte meg vagy tartotta birtokában a vitatott árukat, és így szintén nem tekinthető adósnak a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdése alapján.

21. Így a kérdést előterjesztő bíróság joggal kérdezi, hogy alkalmazható-e a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdése az alapügy tényállására.

C – *Ki tekinthető adósnak a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdése értelmében?*

22. Az „adós” minősítés a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdése értelmében lényegében objektív, vagyis a vitatott áruk bejuttatásában való részvételtől, és szubjektív elemektől, vagyis e bejuttatás jogellenességének ismeretétől függ. Ahogy a Bíróságnak alkalma volt ezt tökéletesen összefoglalva hangsúlyozni, az adósnak, akár természetes, akár jogi személynek tudatosan részt kell vennie [12] az áruknak az Unió vámterületére történő jogellenes bejuttatásában, kiemelte azt is, hogy a szubjektív elemek bizonyos esetekben kizárhatják ezt a minősítést [13].

23. A Vámkódex 202. cikke (3) bekezdése második francia bekezdése alkalmazási feltételeinek részletes vizsgálata előtt emlékeztetni kell arra, hogy a kérdést előterjesztő bíróság abból az elvből indul ki, hogy az árukat jogellenesen juttatták be az Unió vámterületére, valamint, hogy a Vámkódex 38–41. cikkében előírt alakiságokat figyelmen kívül hagyták. Ez a bíróság ugyanakkor nem nyújt további információkat e tekintetben, annak ellenére, hogy ez a bejuttatás a postai forgalom keretében történt. Márpedig a postai forgalomra olyan különös rendelkezések – amelyek közül egyesek nemzetközi jogiak – vonatkoznak, amelyek az alapeljárás megoldására jelentős hatást gyakorolhatnak. Következésképpen a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdése két alkalmazási feltételének vizsgálata előtt a postai forgalomra alkalmazandó főbb rendelkezések rövid ismertetése szükséges.

1. Előzetes észrevételek a postai forgalom sajátosságairól

24. A Vámkódex 38. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerint az Unió vámterületére bejuttatott árut az azt behozó személy

12 – A fent hivatkozott Papismedov és társai ügyben hozott ítélet 40. pontja.

13 – A fent hivatkozott Spedition Ulustrans ügyben hozott ítélet 27. és 28. pontja, valamint a Papismedov és társai ügyben hozott ítélet 40. pontja.

haladéktalanul továbbszállítja a vámhatóság által kijelölt vámhivatalhoz vagy bármely más olyan helyre, amelyet e hatóságok kijelöltek vagy jóváhagytak. A Vámkódex 38. cikkének (4) bekezdése azonban egy kivételt állapít meg e szabály alól a postai forgalom tekintetében, amennyiben a vámfelügyelet és a vámellenőrzés lehetősége ezáltal nem kerül veszélybe [14].

25. A Bíróságot még soha nem kérték a Vámkódex e rendelkezésének értelmezésére, sem arra, hogy bővebben vizsgálja a postai forgalomra alkalmazandó vámszabályokat.

26. A 2913/92 tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet [15] a vámáru-nyilatkozat rendes eljárására alkalmazandó szabályait csoportosító VII. címének a „Postai forgalom" című 4. szakaszát alkotó 237. és 238. cikke állapítja meg az uniós jog [16] postai forgalomra [17] alkalmazandó főbb különös szabályait.

27. A vámmentességek közösségi rendszerének létrehozásáról szóló, 1983. március 28-i 918/83/EGK tanácsi rendelet [18] behozatali vám alóli mentességet írt elő az

14 – Lásd továbbá a Vámkódex 45. cikkét.

15 – HL L 253., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o. A Vámkódex által hatályon kívül helyezett, a Közösség vámterületére beléptetett árukra alkalmazandó rendelkezések megállapításáról szóló, 1988. december 21-i 4151/88/EGK tanácsi rendelet (HL L 367., 1. o.) már tartalmazott a postai forgalomra vonatkozó különös rendelkezéseket (lásd különösen e rendelet ötödik preambulumbekezdését, valamint 3. cikkének (4) bekezdését és 10. cikkét).

16 – Emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló, 2000. szeptember 29-i 2000/597/EK, Euratom tanácsi határozatnak (HL L 253., 42. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 200. o.) a tényállás megvalósulása idején alkalmazandó 8. cikkével összhangban a Közösségek az említett határozat 2. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjában említett saját forrásait, így a behozatali vámokat is, „a tagállamok a nemzeti törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezések alapján szedik be, amelyeket adott esetben a közösségi követelményekhez igazítanak".

17 – A 2454/93 rendelet 237. cikke (1) bekezdésének A. pontja pontosítja, hogy a postai küldeményeket, és különösen a postai csomagküldeményeket úgy kell „tekinteni", mint amelyeket bejelentettek a vámhatóságnál szabad forgalomba bocsátás céljából, vagy (az a) eset) a Közösség vámterületére való beléptetés időpontjában, feltéve, hogy a Vámkódex 38. cikke (4) bekezdésében foglalt rendelkezéseknek megfelelően mentes a vámhatóságnál való bemutatás kötelezettsége alól, vagy ennek hiányában (a b) eset) a vámhatóságnál történő bemutatás időpontjában, feltéve, hogy CN22 és/vagy CN23 vámáru-nyilatkozatot mellékeltek hozzájuk. Eredetileg C1 és/vagy C2/CP3 vámáru-nyilatkozatokról volt szó. A rendelkezést a 2454/93 rendelet módosításáról szóló, 2000. július 24-i 1602/2000/EK bizottsági rendelet (HL L 188., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet 10. kötet 51. o.) módosította azon körülmény figyelembevétele érdekében, hogy az Egyetemes Postaegyesület által a levélben vagy csomagban feladott küldemények bejelentésére biztosított nyomtatványokat lecserélték (lásd e tekintetben az említett rendelet (9) preambulumbekezdését).

18 – HL L 105., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 1. kötet, 419. o., és helyesbítés HL 1986. L 271., 31. o. E rendeletet a Cseh Köztársaság, az Észt Köztársaság, a Ciprusi Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Magyar Köztársaság, a Máltai Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Szlovén Köztársaság és a Szlovák Köztársaság Európai Unióhoz való csatlakozásának feltételeiről, valamint az Európai Unió alapját képező szerződések kiigazításáról szóló okmány – A Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának ciprusi felségterületeiről szóló 3. jegyzőkönyv módosította (HL 2003. L 236., 940. o.). E rendeletet azóta a vámmentességek közösségi rendszerének létrehozásáról szóló, 2009. november 16-i 1186/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 324., 23. o.) hatályon kívül helyezte.

elhanyagolható, vagyis 22 eurót meg nem haladó értékű [19] küldemények, illetve a magánszemélyek közötti küldemények, pontosabban olyan küldemények esetén, amelyet harmadik országbeli magánszemély küld az Unió vámterületén élő valamely magánszemélynek, feltéve, hogy nem kereskedelmi jellegű behozatalról van szó [20].

28. Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat azonban nem utal sem e különös mentességekre, sem magára a 918/83 rendeletre. A cseh kormány azonban az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban ismertetett tényállásból arra következtet, hogy a vitatott árukat a csomagok feladójának, vagyis a szállítónak kellett volna megemlítenie az e csomagokhoz mellékelt dokumentumokban, azaz a CN21 vagy CN22 nyomtatványokon, mint elhanyagolható értékű árukat, amelyek a 918/83 rendelet 27. cikke alkalmazásában behozatali vám alóli mentességre jogosítanak. Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból arra is lehet következtetni, hogy a vitatott behozatalok, azok gyakoriságára tekintettel, semmi esetre sem részesülhetnek magánszemélyek közötti küldeményeket megillető mentességben.

29. Ugyanakkor a kérdést előterjesztő bíróság feladata azoknak a tényeknek a megállapítása, amelyek lehetővé teszik, hogy e tekintetben esetleges következtetéseket vonjon le.

30. Amit fontos megjegyezni, az az, hogy a postai küldeményekre különleges szabályok vonatkoznak, amelyeket lényegében nem a fent hivatkozott másodlagos uniós jogi aktusok határoznak meg, hanem az Egyesült Nemzetek Szervezete [21] keretében 1964. július 10-én elfogadott Egyetemes Postaegyezmény és a vámeljárások egyszerűsítéséről és összehangolásáról szóló [22], Kiotóban 1973. május 18-án aláírt [23] nemzetközi egyezmény, valamint különösen annak a postai forgalomra alkalmazandó vámalakiságokra vonatkozó, az 1994. december 8-i 94/798/EK tanácsi

19 – Lásd e rendelet 27. és 28. cikkét. E mentesség a harmadik országból közvetlenül az Unió területén található címzett részére küldött árukra vonatkozott, az alkoholtermékek, a parfüm és kölnivíz, a dohány és dohánytermékek kivételével.

20 – Lásd az említett rendelet 29–31. cikkét.

21 – Ez az egyezmény, amelyhez az Unió valamennyi tagállama csatlakozott, állapítja meg a nemzetközi postai tevékenységeket szabályozó általános jogi keretet.

22 – A vámeljárások egyszerűsítéséről és összehangolásáról szóló nemzetközi egyezmény megkötéséről, és az ahhoz csatolt, a vámraktárakról szóló melléklet elfogadásáról szóló, 1975. március 18-i 75/199/EGK tanácsi határozat (HL L 100., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 1. kötet, 26. o.).

23 – Az Európai Közösségnek a vámeljárások egyszerűsítéséről és összehangolásáról szóló nemzetközi egyezmény (Kiotói Egyezmény) módosító jegyzőkönyvéhez való csatlakozásáról szóló, 2003. március 17-i 2003/231 tanácsi határozattal (HL L 86., 21. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 13. kötet 262. o.) az Unió csatlakozott a Vámegyüttműködési Tanács által 1999. június 26-án elfogadott, a vámeljárások egyszerűsítéséről és összehangolásáról szóló nemzetközi egyezmény módosító jegyzőkönyvéhez. Lásd továbbá az Európai Közösségnek a vámeljárások egyszerűsítéséről és összehangolásáról szóló nemzetközi egyezmény (Kiotói Egyezmény) módosító jegyzőkönyvéhez való csatlakozásáról szóló 2003/231/EK határozat módosításáról szóló, 2004. április 26-i 2004/485/EK tanácsi határozatot (HL L 162., 113. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 16. kötet, 101. o.). A csatlakozás lefedi az említett módosító jegyzőkönyv szövegét, az I. és II. függeléket is beleértve, a III. függelék kivételével.

határozattal [24] megerősített F 4. melléklete, úgy, ahogy ezeket a különböző nemzeti jogrendekben végrehajtják [25].

31. Különösen a vámeljárások egyszerűsítéséről és összehangolásáról szóló nemzetközi egyezményből, és főként annak a postai forgalomra alkalmazandó vámalakiságokra vonatkozó F 4. mellékletéből következik, hogy a nemzetközi postai küldeményekre vonatkozó vámalakiságok tiszteletben tartása elsősorban a feladó kötelessége, akinek be kell nyújtania a kért dokumentumokat, vagyis a vámáru-nyilatkozat formanyomtatványát (eredetileg az F 4. mellékletben található C2/CP3 formanyomtatványokat, jelenleg a Vámkódexben található CN22 vagy CN23 vámáru-nyilatkozatot), a szükséges kereskedelmi vagy előszámlákat és adott esetben minden egyéb előírt dokumentumot (például eredetigazolást, növény-egészségügyi igazolást, kiviteli engedélyt).

2. Az áruknak az Unió vámterületére történő bejuttatásában való részvétel

32. Amint azt a kérdést előterjesztő bíróság megállapította, a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdésében foglalt „részvétel” fogalmát e kódex nem határozza meg. Ez utóbbi egyébként nem utal a tagállamok jogára e rendelkezések értelmének és terjedelmének meghatározása érdekében. Az uniós jog önálló fogalmáról van tehát szó, amelyet a Bíróságnak kell meghatároznia. A Bíróság már több alkalommal úgy ítélte meg, hogy az uniós jog egységes alkalmazásának követelményéből, valamint az egyenlő elbánás elvéből következik, hogy az Unió egészében egységesen és önállóan kell értelmezni a közösségi jog rendelkezéseinek fogalmait, amelyek nem tartalmaznak a jelentésüket és értelmezésüket meghatározó utalást a tagállamok jogára, és amely értelmezésnek figyelembe kell vennie a rendelkezés hátterét és az érintett jogszabály célját [26].

33. Hangsúlyozni kell egyúttal, hogy a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének célja nem az áru Unió vámterületére történő jogellenes bejuttatása „felelősének” a meghatározása, hanem tágabban e jogellenes bejuttatásból származó vámtartozás adósainak meghatározása általánosabban az Unió pénzügyi érdekeinek védelmében.

24 – A vámeljárások egyszerűsítéséről és összehangolásáról szóló nemzetközi egyezmény E 7. és F 4. mellékletének a Közösség nevében történő elfogadásáról szóló határozat (HL L 331., 11. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 5. kötet, 296. o.). Meg kell jegyezni azonban, hogy e mellékletet közrendi fenntartással, a 19. és 26. szabályokra és a 23., 24. és 25. ajánlott gyakorlatokra vonatkozó fenntartással erősítették meg.

25 – Lásd e tekintetben a 16. lábjegyzetben kifejtett észrevételeimet.

26 – Lásd különösen a 327/82. sz. Ekro-ügyben 1984. január 18-án hozott ítélet (EBHT 1984., 107. o.) 11. pontját, a C-287/98. sz. Linster-ügyben 2000. szeptember 19-én hozott ítélet (EBHT 2000., I-6917. o.) 43. pontját és a C-373/00. sz. Adolf Truley-ügyben 2003. február 27-én hozott ítélet (EBHT 2003., I-1931. o.) 35. pontját.

34. A Vámkódex 202. cikkének (3) bekezdését először is az azt megelőző bekezdések, különösen az (1) bekezdése a) pontjának fényében kell értelmezni, amely többek között a Vámkódex 38–41. cikkére utalva határozza meg a jogellenes bejuttatást. Az áruknak az Unió vámterületére történő bejuttatása a Vámkódex 202. cikke (1) bekezdésének utolsó mondata szerint akkor minősül jogellenesnek, ha azokat nem állították vám elé az említett Vámkódex 38–41. cikkének megfelelően.

35. Így e rendelkezés a vámáru-nyilatkozat és tágabban a vámáru-nyilatkozatot tevő kiterjesztésének központi szerepét erősíti meg a Vámkódexben. Ahogy a Bíróságnak már alkalma nyílt megállapítani, a vámtartozás adósának minősége kizárólag a vámáru-nyilatkozat alakiságához kapcsolódik, az a nyilatkozat alakiságához kapcsolódó joghatások eredménye [27]. A vámtartozás adósa rendszerint a nyilatkozattevő vagy adott esetben az a személy, aki részére a nyilatkozatot tették [28], illetve az a személy, akit a nyilatkozattételi kötelezettség terhel [29]. Ebből a szempontból magának a Vámkódex 202. cikkének is az a célja, hogy kiterjessze [30] a vámtartozás adósának fogalmát azokra a személyekre, akik a vámáru-nyilatkozatra vonatkozó uniós vámszabályozást megsértették, ezáltal ez utóbbi központi szerepét megtagadják [31].

36. Mindezeket tisztázva meg kell állapítani, hogy a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének három francia bekezdése az adósként elismert személy „érintettségének” bizonyos fokozatait állapította meg, az áruk jogellenes bejuttatásában való részvétele alapján. Az első francia bekezdés így főadósnak vagy első számú adósnak azt a személyt tekinti, aki a jogellenes bejuttatást megvalósította, azaz rendszerint azt, akinek a vámkezelési műveleteket teljesítenie kell, és a vámnyilatkozat-tevő kötelezettségeit el kell végeznie. A második és harmadik francia bekezdés azokra a személyekre vonatkozik, akik ugyan nem „felelősei” a vámkezelési műveleteknek a

27 – A C-251/00. sz. Ilumitrónica-ügyben 2002. november 14-én hozott ítélet (EBHT 2002., I-10433. o.) 32., 33. és 65. pontja.

28 – Például annak a személynek a munkáltatója, aki a vitatott jogellenes bejuttatást megvalósította az utóbbi által meghatározott feladatok végrehajtása során (lásd a fent hivatkozott Spedition Ulustrans ügyben hozott ítéletet).

29 – A fent hivatkozott Viluckas és Jonusas ügyben hozott ítélet 23. és 24. pontja.

30 – Lásd a C-459/07. sz. Elshani-ügyben 2009. április 2-án hozott ítélet (EBHT 2009., I-2759. o.) 26–28. pontját.

31 – A Vámkódex 203–205., 210., 211., valamint 220. cikkéhez hasonlóan, amelyek minden olyan helyzetre vonatkoznak, amelyet az uniós vámszabályozásban érintett piaci szereplő tévedése jellemez (lásd a C-546/09. sz. Aurubis Balgaria ügyben 2011. március 31-én hozott ítélet [EBHT 2011., I-2531. o.] 32–34. pontját).

Vámkódex rendelkezései szerint, mindemellett érintettek akár a jogellenes bejuttatás előtt, akár közvetlenül utána.

37. A Vámkódex 202. cikkének (3) bekezdése a vitatott műveletben való érintettségük szerint az áruk jogellenes bejuttatása alapján keletkező vámtartozás adósainak és adott esetben egyetemleges adóstársainak [32] több kategóriáját is meghatározza. E tekintetben hangsúlyozni kell azt a tényt, hogy a Vámkódex semmilyen elsőbbséget nem állapít meg az adósok kategóriái között, mivel a vámhivatal megkülönböztetés nélkül bármelyik adóshoz fordulhat, akivel megítélése szerint e rendelkezés célja, vagyis a vámalakiságok tiszteletben nem tartása miatt kijátszott vám megfizetése a legjobban elérhető.

38. A Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdése szerinti objektív feltétel ebben a keretben nagyon általánosan van megfogalmazva, nyilvánvalóan azért, hogy mindenféle helyzetre alkalmazni lehessen. Nem az áruk vámterületre történő „jogellenes bejuttatásában" való tényleges „részvételt", így a jogellenesség elkövetésében való többé-kevésbé közvetlen érintettséget követeli meg, hanem egyszerűen magukban az áruk bejuttatásában való „részvételt", vagyis az áruknak az Unió vámterületén való fizikai megjelenéséhez vezető műveletek egészében való érintettséget.

39. Amint azt Tizzano főtanácsnok a fent hivatkozott Spedition Ulustrans ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyre vonatkozó indítványában [33] hangsúlyozta, „ez a feltétel minden olyan esetben megvalósul, amikor valaki anyagi vagy erkölcsi támogatást nyújtott az áru bejuttatásához a Közösségek területére". Azt mindenképpen ki kell emelni, hogy az e rendelkezés által potenciálisan [34] lefedett alkalmazási kör különösen széles, és hogy az áruknak az Unió vámterületére történő fizikai bejuttatásához való közvetlen hozzájárulásra, vagyis az Unió külső határainak csalárd átlépésében való aktív bűnrészességre [35] ugyanúgy lehet alkalmazni, mint a közvetett hozzájárulásra, így például a jogellenes bejuttatáshoz vezető behozatali műveletek finanszírozásában való részvételre vagy éppen – ahogyan az alapügyben – az utólagosan

32 – Mint ahogyan a fent hivatkozott Spedition Ulustrans ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben is történt.

33 – A hivatkozott indítvány 40. pontja.

34 – Vagyis azzal a feltétellel, hogy a második, szubjektív feltétel teljesül.

35 – Így megosztott felelősséggel tartozik azon kamion sofőrje, amelyben az áruk a vámalakiságok megsértésével az Unió külső határait átlépték, és a sofőr munkáltatója, mint ahogyan a fent hivatkozott Spedition Ulustrans ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben is történt.

az Unió vámterületére jogellenesen bejuttatott áru adásvételi szerződésének megkötésében való egyszerű közvetítésre.

42. Ennélfogva arra a következtetésre jutok, hogy az a személy, aki az Unió területére beléptetett áruk adásvételi szerződésének megkötésében közvetítőként járt el, a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdése értelmében „részt vett" ebben a bejuttatásban.

40. Nem vitatott azonban, amint az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból is következik, hogy az áruknak az Unió vámterületére történő bejuttatása postai forgalomban történt, és az alapügy felperese sem feladója, sem pedig címzettje nem volt az e bejuttatást megvalósító postai küldeményeknek. E körülmények alapján ugyanakkor nem tudok arra következtetni, hogy az alapügy felperese nem „vett részt" a vitatott bejuttatásban, amennyiben a be nem jelentett vagy téves megnevezéssel [36] bejelentett árukból származó vámtartozás alapja a Vámkódex 202. cikke.

3. „Tudomása volt, vagy tudomása kellett legyen arról, hogy a bejuttatás jogellenes"

43. Az a személy, aki az áruknak az Unió területére történő bejuttatásában az előbbiekben kifejtett értelemben „részt vett", a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdése második francia bekezdésével összhangban csak azzal a feltétellel minősülhet a vámtartozás adósának, ha megállapítást nyer, hogy tudomása volt, vagy tudomása kellett legyen arról, hogy a bejuttatás jogellenes volt. E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság kiemeli, hogy ezt még nem állapította meg.

41. Ezzel szemben a postai forgalom sajátosságát bizonyára figyelembe kell venni a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második és harmadik francia bekezdése által előírt szubjektív feltétel vizsgálata során, amelyet az alábbiakban vizsgálok meg, és amelynek pontosan az a célja, hogy a vámnyilatkozat-tevőt terhelő kötelezettségeket rendszerint be nem tartó személyekre alkalmazandó objektív feltétel szigorúságát viszonylagossá tegye.

44. Amint azt a Bíróság már többször kimondta, az EUMSZ 267. cikkben említett eljárás keretében, amely a nemzeti bíróságok és a Bíróság feladatainak világos szétválasztásán alapul, az ügy konkrét tényállásának megítélése a nemzeti bíróság hatáskörébe

36 – A fent hivatkozott Papismedov és társai ügyben hozott ítélet 36. pontja.

tartozik.[37] Így nem tartozik a Bíróság hatáskörébe annak megállapítása, hogy a jelen ügyben a szubjektív feltétel teljesült-e, hogy az alapügy felperese tudta, vagy „tudomása volt-e arról", hogy a vitatott áruk bejuttatása jogellenes volt. Ugyanakkor a célból, hogy hasznos választ adhasson ez utóbbi kérdésére, a Bíróság a nemzeti bíróságokkal való együttműködés szellemében megadhat minden általa szükségesnek ítélt iránymutatást.[38] Következésképpen a kérdést előterjesztő bíróság részére olyan iránymutatásokat kell adnia, amelyek lehetővé teszik számára ennek megállapítását, egyben tájékoztatást nyújtanak a követendő módszerről és az alkalmazandó szempontokról is.

45. A Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének mind a második, mind a harmadik francia bekezdése által felvetett legfőbb nehézsége kétségtelenül annak meghatározásában áll, hogy mit kell azon érteni, hogy „»tudomása kellett legyen«"[39] arról, hogy a bejuttatás jogellenes"[40].

46. Két kérdése közül a második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság alternatívát, azaz két lehetséges megoldást javasol. Egyrészt tekinthető úgy, hogy a szóban forgó jogellenes bejuttatásában résztvevő személy a vámtartozás adósa, mivel olyan helyzetbe került, hogy azt gondolta vagy képzelte, hogy ez a jogellenesség megvalósulhat. Másrészt úgy is lehet tekinteni, hogy csak azzal a feltétellel minősül adósnak, ha gyakorlatilag biztos abban, hogy ez megvalósulhat.

37 – Lásd különösen a 104/77. sz. Oehlschläger-ügyben 1978. március 16-án hozott ítélet (EBHT 1978., 791. o.) 4. pontját, a 36/79. sz. Denkavit Futtermittel ügyben 1979. november 15-én hozott ítélet (EBHT 1979., 3439. o.) 12. pontját és a C-436/08. és C-437/08. sz., Haribo Lakritzen Hans Riegel és Österreichische Salinen egyesített ügyekben 2011. február 10-én hozott ítélet (EBHT 2011., I-305. o.) 41. pontját.

38 – Lásd különösen a C-49/07. sz., MOTOE-ügyben 2008. július 1-jén hozott ítélet (EBHT 2008., I-4863. o.) 30. pontját; a C-142/05. sz., Mickelsson és Roos ügyben 2009. június 4-én hozott ítélet (EBHT 2009., I-4273. o.) 41. pontját; a C-433/05. sz. Sandström-ügyben 2010. április 15-én hozott ítélet (EBHT 2010. I-2885. o.) 35. pontját, valamint a C-12/10. sz. Lecson Elektromobile ügyben 2010. december 22-én hozott ítélet (EBHT 2010., I-14173. o.) 15. pontját.

39 – Angolul „reasonably have been aware", németül „vernünftigerweise hätten wissen müssen" és spanyolul „debiendo saber razonablemente".

40 – Meg kell azt is figyelni, hogy a Vámkódex más hasonló vagy azonos megfogalmazásokat átvevő rendelkezéseket is tartalmaz. A 8. cikk (1) bekezdésének első francia bekezdése a helytelen vagy hiányos tényállás alapján elfogadott kedvező határozat megsemmisítéséről szól. A 201. cikk (3) bekezdésének második albekezdése a hamis adatokon alapuló vámáru-nyilatkozatokra vonatkozik. A 203. cikk (3) bekezdésének második és harmadik francia bekezdése az áruk vámfelügyelet alóli kivonásáról szól. A 205. cikk (3) bekezdése a behozatalivám-köteles árunak vámszabad területen vagy vámszabad raktárban történő fogyasztására vonatkozik. A 210. cikk (3) bekezdésének második francia bekezdése valamely kivitelivám-köteles árunak a vámáru-nyilatkozat nélküli, az Unió vámterületén kívülre történő szállításáról szól. A Bíróság maga is azonos kifejezéseket használt saját ítéleteiben (a C-23/10. sz., Bizottság kontra Portugália ügyben 2011. március 17-én hozott ítélet). A hasonló kifejezések használata jelentősen elterjedt a harmadik országokkal, bizonyos személyekkel vagy szervekkel szemben szankciókat kiszabó aktusok körében („smart sanctions") is, valamely természetes vagy jogi személy nem tehető felelőssé egy tilalom megsértéséért, ha „ésszerűen nem feltételezhette", hogy cselekménye ilyen következménnyel járhat (lásd például a szíriai helyzetre tekintettel korlátozó intézkedések meghozataláról szóló, 2011. május 9-i 442/2011/EU tanácsi rendelet 10. cikkének (2) bekezdését [HL L 121., 1. o.])

47. Egyáltalán nem vagyok meggyőződve arról, hogy az uniós jogalkotó meg kívánta engedni, hogy az a személy, aki az áruknak az Unó vámterületére történő bejuttatásában a fentebb általam javasolt szélesebb értelemben „részt vett", a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdése szerint a „vámtartozás adósának" minősül, mivel nem tudta kizárni, hogy ez a jogellenesség bekövetkezhessen, vagyis a kérdést előterjesztő bíróság szóhasználatát átvéve azt „elképzelhetőnek" („denkbar") tartsa. Abban sem vagyok biztos, hogy „vámtartozás adósának" e rendelkezés értelmében vett minősége megköveteli azt a bizonyossági fokot, amelyet az az elképzelés sugall, hogy a szóban forgó személynek számolnia kell („fest rechnen") e jogellenesség bekövetkezésével.

48. Tehát azon vélekedésre hajlok, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által javasolt megoldást mellőzni kell, és a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második és harmadik francia bekezdésében foglalt rendelkezések által alkalmazott kifejezéseknek önálló értelmezést kell adni. [41]

49. Az „ésszerűen" határozó a szokásosan körültekintő gazdasági szereplő [42] feltételére utal, és arra vonatkozik, amit szokásos körülmények között mindenkinek tudnia kell. Amit a szubjektív feltétel megkövetel, az végső soron azoknak az információknak, amelyekkel a szóban forgó személy szokásos körülmények között rendelkezik vagy rendelkezhet, *in concreto* értékelése, amelynek célja azon valószínűség mérlegelése, hogy ez a személy az ismert vámszabályok megsértésével járt-e el.

50. A Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdésében előírt szubjektív feltétel következésképpen a hatáskörrel rendelkező bíróságok felügyelete mellett annak megállapítására kötelezi a vámhivatalokat, hogy a vitatott áruk jogellenes bejuttatásában résztvevő személy rendelkezett, rendelkeznie kellett vagy rendelkezhetett-e azokkal az információkkal, amelyek alapján ezt a jogellenességet azonosíthatja, előre láthatja, megakadályozhatja vagy adott esetben azokkal, hogy az nem következik be.

41 – Lásd e tekintetben a jelen indítvány 32. pontjában kifejtett észrevételeimet.

42 – A szokásosan körültekintő gazdasági szereplő fogalma természetesen emlékeztet a szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó vagy internethasználó fogalmára is, amelynek fényében értékelik valamely márkajelzés megkülönböztető jellegét (a C-299/99. sz. Philips-ügyben 2002. június 18-án hozott ítélet [EBHT 2002., I-5475. o.] és a C-37/03. P. sz., BioID kontra OHIM ügyben 2005. szeptember 15-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-7975. o.]). A „szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó" más szövegkörnyezetben is megjelenik, például a védjegyjogban (lásd a C-210/96. sz., Gut Springenheide és Tusky ügyben 1998. július 16-án hozott ítéletet [EBHT 1998., I-4657. o.]). A fogyasztóvédelem tárgyában lásd továbbá a C-457/05. sz. Schutzverband der Spirituosen-Industrie ügyben 2007. október 4-én hozott ítéletet (EBHT 2007., I-8075. o.), a megtévesztő reklám kapcsán pedig a C-44/01. sz. Pippig Augenoptik ügyben 2003. április 8-án hozott ítéletet (EBHT 2003., I-3095. o.).

51. Ezen értékelés keretében az illetékes hatóságok és nemzeti bíróságok mindenféle tényezőt figyelembe vehetnek. Példálózó, és nem kimerítő jelleggel meg lehet említeni a szóban forgó személy körülményeit (egyszerű magánszemély, hivatásos vagy félhivatásos), valamint azt a minőségét, amelyben a vitatott műveletben eljárt, a vitatott jogellenes bejuttatásban történő „részvételnek" minősülő tevékenységek természetét, valamint annak a behozatali műveletnek az állapotát, amelynek folyamán e tevékenységek megvalósultak (a behozatali műveletek finanszírozása, az áruk szállítási módjainak megszervezése, adásvételi szerződések megkötése), az esetlegesen ezt a személyt terhelő szerződéses kötelezettségeket vagy egyszerűen azokat az információkat, amelyeket feltehetőleg megtud, vagy amelyek rendelkezésre állnak és könnyen hozzáférhetők.

52. Az illetékes hatóságok és nemzeti bíróságok feladata, hogy súlyozva mérlegeljék azokat a rendelkezésükre álló különböző releváns tényezőket, amelyek alkalmasak annak bizonyítására, hogy a szóban forgó személy – megfelelő valószínűséggel – a körülmények ismeretében cselekedett. Bár e tekintetben bizonyos mérlegelési mozgásteret el kell számukra ismerni, ezt az értékelést az összehasonlítható helyzetekben lefolytatott bizonyítási eljárás szabályainak tiszteletben tartásával, az egyenértékűség és a tényleges érvényesülés elvével összhangban kell elvégezni. [43]

53. E részletes kifejtést követően kizárólag azért, hogy a kérdést előterjesztő bíróság kérdéseire hasznos választ kapjon, valamint összefoglalásképpen konkrétabban bemutatom azokat a tényezőket, amelyeket az alapügy tárgyát képező helyzetben figyelembe lehet venni.

54. Ahogy az a kérdést előterjesztő bíróság által nyújtott pontosításokból is következik, az alapügy felperesének a vitatott áruk jogellenes bejuttatásában való részvétele annak eBay üzletein keresztül valósult meg.

55. A Bizottság e tekintetben megjegyzi, hogy az alapügy felperese egyrészt nem tagadhatja, hogy az eBay üzletein keresztül bizonyos gyakorisággal és haszonszerzés céljából áruk internetes kereskedelmére irányuló tevékenységbe kezdett, megszervezve és megkönnyítve az adásvételi szerződések megkötését az áruknak Kínából az Unióba történő szállításához, másrészt pedig nem hagyhatja figyelmen kívül azt sem, hogy az ilyen jellegű szállítások behozatalivám-kötelezettséget keletkeztetnek. Ezzel kapcsolatban a német vámhivatal

43 – Lásd e tekintetben különösen a C-276/01. sz. Steffensen-ügyben 2003. április 10-én hozott ítélet (EBHT 2003., I-3735. o.) 80. pontját; a C-526/04. sz. Laboratoires Boiron ügyben 2006. szeptember 7-én hozott ítéletet (EBHT 2006., I-7529. o.); a C-55/06. sz. Arcor-ügyben 2008. április 24-én hozott ítélet (EBHT 2008., I-2931. o.) 192. pontját és a C-264/08. sz. Direct Parcel Distibution Belgium ügyben 2010. január 28-án hozott ítélet (EBHT 2010. I-731. o.) 32–36. és 42–47. pontját.

által készített, az interneten keresztül megrendelt (e-kereskedelem) árukról szóló tájékoztatóra hivatkozik. A Bizottság ebből azt a következtetést vonja le, hogy joggal várhatták azt, hogy értesíti a szállítót vagy az ügyfeleit a hatályos rendelkezések létezéséről, és ösztönöz azok tiszteletben tartására, amennyiben a vitatott áruknak az Unió területére történő bejuttatásának szabályszerűségével kapcsolatban kétségei merültek fel.

56. A Bizottság két tényezőre hívja fel a figyelmet, egyrészt az alapügy felperese tevékenységeinek természetére, valamint a jelen ügyben – annak idejét és terjedelmét tekintve – internetes tevékenységének félhivatásos jellegére, másrészt pedig a tevékenységeire alkalmazandó vámszabályokkal kapcsolatos releváns információk nyilvánosságára, amelyhez a következő észrevételeket teszem.

57. Az első tényező – hangsúlyozandó – kevésbé az alapügy felperesének jogállását, mint inkább tevékenységeinek természetét vagy azokat az eljárásokat érinti, amelyek alapján az említett tevékenységeket gyakorolja. Azt nem kell meghatározni, hogy őt hivatásosnak, félhivatásosnak vagy egyszerű amatőrnek kell tekinteni, mivel ennek a különbségtételnek a Vámkódexben nincs semmilyen alapja. Igaz ugyan, hogy ha természetes személy hivatásosan végez valamilyen tevékenységet, az azt feltételezi, hogy ismeri az említett tevékenységre alkalmazandó valamennyi szabályt[44], egy tevékenység természetes személy általi amatőr szinten történő gyakorlása ezzel ellentétben és ezen oknál fogva nem lehet független az alkalmazandó vámszabályok tiszteletben tartásának kötelezettségétől, és nem mentesítheti ezt a személyt minden felelősség alól azok esetleges megsértése esetén.

58. Ezzel szemben a szóban forgó tevékenység folyamatos jellege, mind pedig az érintett áruk mennyisége, a postai küldések száma és gyakorisága, valamint az a körülmény, hogy ez utóbbiakat egy és ugyanazon szállító hajtotta végre vagy csak kis számú szállítók, mind olyan tényezők, amelyeket bizonyosan figyelembe kell venni ezen értékelés keretében. Ugyanakkor ebből a szempontból döntő fontossággal bírhat, hogy a szóban forgó személy pontosan arra tekintettel változtatta meg tevékenysége gyakorlásának módját, hogy a vámalakiságokat megkerülje.

59. A második tényező, vagyis a releváns információk nyilvánossága bizonyára a legfőbb figyelembe veendő tényezőt jelenti annak értékeléséhez, hogy egy személy észszerűen tekinthető-e olyan személynek, aki

44 – A végzett tevékenység hivatásos jellege azonban egyértelműen figyelembe vehető a szóban forgó személy rendelkezésére álló információk értékelésében.

a körülmények ismeretében a vámszabályok csalárd módon való megsértésével járt el. A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben bizonyosan figyelembe veheti a széleskörű nyilvánosság számára rendelkezésre álló, könnyen azonosítható és egyszerűen hozzáférhető információkat, mint amilyen a Bizottság által hivatkozott, az interneten keresztül megrendelt árukról szóló tájékoztató. Biztosabban támaszkodhat olyan információkra is, amelyeket az alapügy felperesének szerződése alapján ismernie kellett, vagyis a használati utasításokra [45] és az eBay-re vonatkozó különös szabályozásra.

60. E „kötelező" információk kategóriájába tartoznak különösen az „eladókra vonatkozó szabályok" [46], amelyeket minden eBay-tagnak el kell olvasnia, és tudomásul kell vennie, és amelyek többek között a „törvények és helyi szabályozások" alkalmazását biztosítják. Így az eladóknak szerződésükből adódóan ismerniük kell, és tiszteletben kell tartaniuk a nemzetközi szintű eladásra vonatkozó irányelveket [47], amelyek az eladók és a vásárlók számára kiemelik a különböző alkalmazandó szabályzatok tiszteletben tartásának szükségességét. Az eBay honlapján a „Súgó" menüben így közzétett információk között, a „Fizetés és szállítás", „A termék csomagolása és elküldése", „Nemzetközi szállítás" című menüpontokban található a „Dokumentumok és vámalakiságok" [48] elnevezésű dokumentum, amely röviden ismerteti az eladókat terhelő vámjogi kötelezettségeket.

61. Azonban, ahogyan fent is említettem, a kérdést előterjesztő bíróságnak kell meghatároznia, hogy figyelembe véve az alapügy felperese tevékenységeinek természetét, azokat az információkat, amelyeket ismernie kellett, és az említett tevékenységek kifejtésének ténybeli és jogi összefüggéseit, különösen azt a tényt, hogy a vitatott áruk bejuttatására a postai forgalom keretében került sor, az alapügy felperese minősülhet-e „az áruknak az Unió vámterületére történő jogellenes bejuttatása alapján keletkező vámadósság adósának" a Vámkódex 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdése értelmében.

45 – http://pages.ebay.fr/help/policies/user-agreement.html.

46 – http://pages.ebay.fr/help/policies/seller-rules-overview.html.

47 – http://pages.ebay.fr/help/policies/seller-international.html.

48 – http://pages.ebay.fr/help/pay/customs.html.

## V – Végkövetkeztetések

62. Következésképpen azt javaslom, hogy a Bíróság a következő választ adja a Bundesfinanzhof által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre:

„A 2000. november 16-i 2700/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 202. cikke (3) bekezdésének második francia bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a valamely árunak az Európai Unió vámterületére történő jogellenes bejuttatásában való részvétel alapján keletkező vámtartozás adósává válik az a személy, aki anélkül hogy az említett bejuttatásban közvetlenül közreműködne, abban az említett árukra vonatkozó adásvételi szerződések megkötése érdekében közvetítői minőségben vett részt, amennyiben megfelelő valószínűséggel megállapítást nyer, hogy azon információkra tekintettel, amelyekkel szokásos körülmények között rendelkezett vagy rendelkezhetett, a körülmények ismeretében cselekedett.

Az illetékes hatóságok és nemzeti bíróságok feladata, hogy ennek érdekében az összehasonlítható helyzetekben lefolytatott bizonyítási eljárás szabályainak tiszteletben tartásával és az egyenértékűség és tényleges érvényesülés elvével összhangban értékeljék és mérlegeljék a rendelkezésükre álló különböző releváns tényezőket.”